

Slovenščini!

O, preljuba moja, najmilejša!

V tistih rosnih letih, ko si se prvič dotaknila mojega jezika, je srce vzdrhtelo. Od silne ljubezni so se vsi takrat okrog stoječi začeli veseliti. Ploskali so in vzklikali, ker si me s svojo nežno besedo oplazila, da je prišla iz mojih ust.

Edinole materi in očetu se moram zahvaliti, ker sta mi ljubezen položila v zibel. Vsak dan sta me obsipavala s teboj in njune besede so bile zame kot angelska hvalnica.

Z leti sem mislila, da sem ostala sama. Mislila sem, da si me pustila v nemilosti drugim, ki z menoj niso lepo ravnali. Vso svojo nesrečo sem stresala okrog. Nič drugega nisem počela, kot se smilila sama sebi.

V vsem premišljevanju sem prišla do mnogih zaključkov. Ugotovila sem, kako čudovita si.

Vem, da si некоč omamila srednjeveške modrece, da so te prvič pokazali svetu. Vem, da je Primož Trubar zapadel v mreže, ki si jih razpletla pred njim, in se dosmrtno ujel vanje. Na uho mi je prišlo, da si Jurija Dalmatina in Adama Bohoriča začarala s svojimi besedami. Pred tabo sta padla na kolena. Rečeno mi je bilo, da si Marka Pohlina in Jerneja Kopitarja prepričala, naj te vso popišeta. Vem, da si Valentinu Vodniku pela kot sirena mornarjem in ga zvalila v širne globine tvoje mogočnosti. Slišala sem, da si Francetu Prešernu prekrila oči in mu šepetala svoje speve, da je spisal tako čudovite pesmi. Izvedela sem tudi, da si Ivanu Cankarju, Dragotinu Ketteju in drugim vdihovala življenje ter jih bodrila, da so naš svet obogatili s svojimi knjižnimi deli. Rečeno mi je bilo, kako močno si z ljubeznijo ohromila Tomaža Šalamuna, Milana Jesiha in še toliko drugih, da so preprosto morali napisati nekaj vrstic v tvojo čast ter slavo.

Danes vem, kako egoistična sem bila. Končno sem spoznala, kako zelo izjemna si, in razumem, zakaj te moram deliti z drugimi.

Ne razumi me narobe. Še vedno si želim, da bi te močno držala v svojih rokah in te nikdar ne izpustila. Vem, da se bo tvoja beseda dotikala ustnic drugih, ki te bodo ravnodušno spustili naprej. Zavedam se, da boš živela s tistimi, ki imajo na jeziku med, a v srcih led. Zavrgli te bodo kot najgršo vlačugo in hodili po tebi.

A ne pozabi, moja preljuba, moje srce bo vedno gorelo zate. Spustila bom eno tvojo ročico, vendar bom drugo držala toliko bolj močno. Vsak trenutek bom dihala s teboj in ti dopustila, da se boš v pogovoru ljubila z mojimi rožnatimi ustnicami.

Vedno zvesta in vdana,

Katja Brvar